

לקוּטִים וּסְפוּרִים נִפְלְאִים

תזריע מצורע

השיב לה הילד: "לא די שנכשלתי בהלבנת פנים, האם עלי לעבור גם על עוון לשון הרע?..."

סיפר הרה"ג רבי יצחק זלזניק זצ"ל: "הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל הגיע פעם לבית חמיו הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל ופגש אותי שם. הוא ביקש ממני שמא אוכל בטובי להביא לו עתה את ספר חפץ חיים. השעה היתה לאחר חצות הלילה, והבטחתי לרבי אהרן קוטלר שעד מחר אביא לו את הספר מביתי, כי שם לא מצאתיו.

אך רבי אהרן היה נסער כולו ואמר: "אין בכוחי להמתין עד למחר! אם לא תביא לי את הספר עכשיו, לא אוכל להרדם בלילה!" "משנוכחתי לדעת בדחיפות הענין" - מספר רבי יצחק "יצאתי לרחוב בשעה המאוחרת ורצתי לביתי והבאתי את הספר. הגשתי אותו לרבי אהרן שפתח את הספר ועיין בו מספר דקות. לפתע נפלטה מפיו אנחת רווחה: "החייתני"... לפליאתי, הסביר רבי אהרן: "זמן קצר לפני שהגעתי לכאן, שוחחתי עם אדם פלוני, ועלה בלבי ספק שמא נכשלתי במהלך השיחה באיסור לשון הרע, על כן רציתי לברר את ההלכה לאשורה, ולדעת האם היה מותר לי לומר את מה שאמרתי או לא. זו הסיבה שביקשתי ממך את ספר חפץ חיים, ואתה אומר לי שתביא את הספר מחר?! כיצד הייתי יכול לישון בלילה, אם לא הייתי מברר את ההלכה?!"

"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת" (יג, ב) אמרו חז"ל: על שבעה דברים נגעים באים, על לשון הרע... (ערכין טו) כאשר היה כ"ק האדמו"ר רבי שמואל ברוך מלובוביץ כבן ארבע, הביא חייט אל ביתם בגד שתפר עבור הרבנית. והנה בעוד אמו הרבנית מתבוננת בבגד החדש, ניגש הילד אל החייט ושלף מתוך כיסו פיסת אריג זהה לאריג שממנו נתפר הבגד. למראה האריג שביד הילד סמקו פני החייט והוא מלמל במבוכה: "סליחה, שכחתי לחלוטין שנתרה פיסת אריג... סילחו לי"... כאשר עזב החייט את הבית פנתה הרבנית אל בנה הקטן בדברי תוכחה: "מדוע העלבת את החייט?" - יסרה אותו, והילד פרץ בבכי מר. חלפו שבועות מספר, ובאחד הימים נכנס הילד אל חדרו של אביו, רבי שמואל ברוך. "אבא" - שאל הפעוט - "כיצד ניתן לתקן עורך של הלבנת פנים?"

**"בְּהוֹצִיאָךָ אֶת הָעֵם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹקִים
עַל הָהָר הַזֶּה" (שמות ג, יב)**
אָדָם אֶחָד הֵגִיעַ לְרַה"ק רַבִּי דָּוִד מִטְשׁוֹרְטְקוֹב זי"ע וְאָמַר שֵׁישׁ לוֹ חוֹלָה בְּבֵית וְהוּא רוֹצֵה שֶׁהַרְבֵּי יִבְרַךְ אוֹתוֹ וְיַעֲשֶׂה מוֹפֵת שִׁיתְרַפֵּא. עָנָה לוֹ הַרְבֵּי, וְכִי אָנִי עוֹשֶׂה מוֹפְתִים? עָנָה הַיְהוּדִי בֵּן, יֵשׁ לִי חֵבֵר שֶׁנֶּסַע לְרַבִּי וְקִבֵּל מוֹפֵת וְאָמַר לְכֻלָּם שֵׁישׁ פֶּאֶן צְדִיק גְּדוֹל שֶׁעוֹשֶׂה מוֹפְתִים. עָנָה לוֹ הַרַה"ק הַנִּזְכָּר שֶׁבְּעִיר יֵשׁ חֲנוּת גְּדוֹלָה, וְשֵׁם הַרְבֵּה אֲנָשִׁים קוֹנִים דְּבָרִים, וְהֵם יוֹצְאִים גַּם עִם שְׁקִיּוֹת מִמִּתְגוֹת, לָךְ תִּשְׁאֵל אֶחָד כִּמָּה הוּא מְשַׁלֵּם עַל הַשְּׁקִיּוֹת. לְשִׁאלָתוֹ קִבֵּל אֶת הַתְּשׁוּבָה, שֶׁעָבַר הַשְּׁקִיּוֹת אֵין צָרָךְ לְשַׁלֵּם. כְּשֶׁחָזַר לְרַבִּי, אָמַר לוֹ הַרְבֵּי, שִׁיכְנַס לְחֲנוּת וַיִּבְקֶשׁ כִּמָּה שְׁקִיּוֹת שֶׁהוּא רוֹצֵה, מִיָּד נִכְנַס וּבִקֵּשׁ מֵאָה שְׁקִיּוֹת.

"מדוע תשאל זאת בני?" - ביקש האב לדעת. "רצוני לדעת זאת" - השיב הילד ולא יסף. כאשר נודע הדבר לרבנית, התפלאה מאד, ושאלה את הילד: "מדוע לא סיפרת לאבא את המעשה כולו?"

לעי"נ הרה"צ
ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל
כ"ו בניסן תשע"ז

בתורה ויראה, ולפתע נגש אליו אחד ממקורביו ואמר לו בבהלה: "רבי, מדברים כאן לשון הרע". נבעת רבי אליהו, ומיד יצא בזריזות ובוהירות מהמקלט, כשהוא מוצא מחסה במקלט סמוך. לא עבר זמן רב, ופצצה קטלנית נפלה על המקלט הראשון, ובמקום ארע אסון כבד. התקיים בו ברבי אליהו הפסוק "שומר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו", ותהי לו נפשו לשלל בזכות בריחתו מלשון הרע ורכילות. (בשערי הלשון)

"והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים" (יג, ב)

מה הטעם לכך שהמצורע נטהר דוקא אצל הכהן?

נגע הצרעת בא בעקבות לשון הרע.

כאשר אדם מספר לשון הרע, הוא גורם לריב ולפירוד לבבות, ועל כן טהרתו היא לבוא אל הכהן.

על אהרן הכהן נאמר - שהיה "אוהב שלום ורודף שלום" (פרקי אבות א יב).

כאשר יבוא בעל הלשון הרע אל הכהן, הוא ירפאו, וילמד אותו כיצד להרבות שלום ולהמעט במחלקת. (כלי יקר)

"והיה... בשרו לנגע צרעת" (יג, ב)

מעשה בחסיד אחד, שנודע לו כי חברו דבר עליו לשון הרע.

הזדרו החסיד ורכש מתנה יקרה ושיגר אותה

אָמַר לו הַמוֹכֵר, אִם תִּשְׁלַם עֲבוּר הַשְּׁקִיּוֹת, תִּקְבַּל כְּמָה שֶׁתִּרְצֶה.

אָמַר לוֹ הַיְהוּדִי, מִקֶּדֶם חָבַר שְׁלִי יֵצֵא עִם הַרְבֵּה שְׁקִיּוֹת וְאָמַר שֶׁזֶה לֹא עוֹלָה כֶסֶף, וּמִדּוּעַ מִמֶּנִּי אֲתָה מִבְּקֵשׁ תְּשֻׁלוֹם.

עָנָה הַמוֹכֵר, אוֹתוֹ חָבַר, קָנָה הַרְבֵּה דְבָרִים, וְעַל כֵּן קָבַל שְׁקִיּוֹת בְּחֻנָּם, אֲבָל אִם לֹא קוֹנִים כְּאֵן שׁוֹם דְּבָר לֹא מִקְבָּלִים שְׁקִיּוֹת בְּמִתְנָה.

כִּךְ בְּדִיּוֹק הַדְּבָר, עָנָה אוֹתוֹ הַרְבִּי, אֲנִי מוֹכֵר וּמוֹרָה דְרָךְ בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם, אִם אֲתָה קוֹנֶה אֶת דְּבַר הַשֵּׁם, וְהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ הַנְּכוֹנָה, תּוֹכַל לִקְבַּל גַּם מוֹפְתִים, אֲבָל לִקְבַּל מוֹפְתִים בְּלִי דְרָךְ וְהַפְּנֵה בְּתוֹרַת הַשֵּׁם, לֹא עוֹבֵד כָּלָל.

הוא הדבר שאמר הקב"ה על היציאה ממצרים, שכל התכלית של יציאת מצרים הוא בשביל עבודה - עבודת השם, תעבדון את האלקים על ה' הזה...

(שיחות קדש - ספינקא)

אל בית חברו.

"מה זאת?" התפלא החבר, ופתח את האגרת המצורפת. "מודה אני לך מאד, ידידי!" כתב החסיד, "במתנה זו משיב אני לך קצת על מתנתך הגדולה שנתת לי: כאשר דברת עלי לשון הרע, עברו אלי כל זכויותיך!" (חובות הלבבות)

"וטמא טמא יקרא" (יג, מה)

על דרך רמז דרשו פסוק זה, שאם אדם אומר על השני שהוא טמא, הרי שהוא עצמו טמא, וזהו שאומר הכתוב:

בתקופת שהותו של הגה"צ רבי יצחק בלזר זצ"ל ביער רומשישוק, זכו בני לווייתו לקבל ממנו הדרכה מפורטת באורחות חיים שבין אדם לזולתו ולקונו, כשהוא משלב בין הדברים הוראות מרבו הגר"י סלנטר זצ"ל.

פעם אחת - מספר תלמיד - בעת אשר שוחחו עמו, נתגלגלה השיחה על אודות אחד מחברינו, ועוד בטרם נמתחו הקוים על דמותו של הלה, כבר נודעק רבי יצחק לעומתינו בתוכחה נוקבת: מנין לכם הרשות לדבר בפלוני?

משל למי אתם דומים, לאדם שנכנס לחנות זרה, ומבלי נטילת רשות, ניגש אל הסחורה וממשש בה כאוות נפשו.

כלום סבורים אתם שבעל החנות יחריש ולא יגרשנו מחנותו?!

פעם חזר הגאון רבי

אברהם גניחובסקי זצ"ל בבוקרו של יום השבת מבית הכנסת לביתו אחר תפלת ותיקין - ואחרי לימוד ממושך של כשלוש שעות עם חברותא.

הוא צעד ברחוב העיר, כשהוא ממשיך לשוחח בדברי תורה עם החברותא.

והנה לפתע ניגש אליהם אברך ומבקש לשאול את רבינו שאלה בלימוד.

רבי אברהם נענה ברצון, אך האברך ביקש, שימתינו לו עד שיברך את 'ברכות התורה' (כידוע אסור לדבר בדברי תורה קודם ברכה זו), לפיכך נעמד רבינו בצד והמתין שיברך.

לאחר שסיים לשוחח עם

אותו אברך והמשיכו שניהם לדרכם, התבטא החברותא בזיחוח הדעת: "אנחנו ב"ה, הספקנו כבר ללמוד שלוש שעות, ואילו אותו אברך רק עכשיו בירך ברכת התורה". תגובתו של רבי אברהם על דבריו הייתה מיידית ונוקבת: "עובדה זו נכונה! אבל אנחנו דיברנו גם לשון הרע (בגנות האברך), והוא לא!"

באחת המלחמות, הסתתר רבי אליהו לופיאן במקלט יחד עם אנשים נוספים, כשהם מסתתרים מאימת הפגזים שעפו לכל עבר, ואף אחד לא העז לצאת החוצה פן יבולע לו.

ישב רבי אליהו בפינתו, כשהוא שקוע בשרעפיו

לעי"נ האשה החשובה

מרת **מרים יוכבד** ב"ר **צבי ליבוביץ** ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

פעם סיפרו להרה"ק רבי צבי הירש רבה של קראקא זיע"א, שאנשים ריקים ופוחזים דיברו עליו לשון הרע. בדרשה שנשא בשבת בבית הכנסת אמר רבי צבי הירש תוך דבריו: מצאנו שדוד המלך קובל "שיחו בי יושבי שער ונגינות שותי שכר" (תהילים סט, יג) וקשה, מדוע מדגיש דוד את ריקנותם של אלו, וכי אם צדיקים היו מדברים עליו היה פחות כואב לו? והתירוץ הוא: בספרים הק' מבואר שבעלי לשון הרע נוטלים את זכויותיהם ונותנים אותן לאלה שדיברו עליהם, ואם כן מובנת קבילתו של דוד המלך, אילו המדברים עלי היו צדיקים, הייתי נהנה מזכויותיהם, אך דיבוריהם של יושבי קרנות ושותי שכר מה תועלת תצמח לי מהם?

באחד המבחנים הפומביים שערך רבי יהודה צדקה ראש ישיבת פורת יוסף, לתלמידים ששיננו בעל פה מסכתות שלמות, קרא הבחור המסיים את ההדרן שבסוף המסכת, והגיע למלים שתהא תורתך אמנותנו בעולם הזה, ותהי עמנו לעולם הבא. הפסיקו רבי יהודה ושאלו: "מה פשר הבקשה ותהי עמנו לעולם הבא, וכי לא פשוט הדבר, שהאדם הגורס ומשנן מסכת שלמה, שתהא עמו גם לעולם הבא?" ומיד הסביר: "אין זאת, אלא לפי המובא בחובת הלבבות, שהמדבר לשון הרע, ייטלו ממנו לעתיד את כל זכויותיו אשר עשה, מצוות ומעשים טובים, וכולם יזקפו לזכות אותו האיש שדבר עליו. נמצא אפוא, שישנה מציאות, שהאדם לומד תורה בעולם הזה ואינה עומדת לו לעולם הבא, כי תלקח ממנו ותנתן לחברו. זו אפוא כוונת התפילה, שתהא עמנו לעולם הבא, ומתפללים אנו בכך שלא נכשל חלילה בלשון הרע." (וזאת ליהודה)

"ועץ ארז ושני תולעת ואזוב" (יד, ד)

דרשו חז"ל שעץ ארז מסמל שהנגעים באים על גסות הרוח, ומה תקנתו? ישפיל עצמו כתולעת ואזוב. הקשה הגה"ק רבי יעקב יוסף מפולנאה זצ"ל - בעל התולדות יעקב יוסף - בספרו 'צפנת פענח': הרי מדובר כאן במצורע שכבר מיטהר, היינו שהוא כבר השיג את תקנתו והשפיל עצמו, לשם מה להביא עכשיו ארז? מלבד זאת יש להבין, מה המשמעות של הבאת שני ההפכים יחדיו, אם הוא כבר מביא אזוב, למה עדיין צריך להביא ארז? כולם מכירים את התיאור על אותו בחור שהיה תקוע בשידוכים, מכיון שלרוב גאוותו פסל את כל ההצעות. בעומדו על סף ייאוש ייעצו לו ליטול פסק זמן ולעבוד במשך התקופה על מידת הענווה. כעבור חצי שנה של עבודה אינטנסיבית חזר לשמוע שידוכים ושוב פסל כל הצעה - והפעם ביתר שאת!

וטמא - טמא יקרא" - רק מי שהוא עצמו טמא קורא לאחרים בשם טמא.

בענין זה אמר האדמו"ר מגור בעל ה"אמרי אמת" גוט ווארט: אחד מכלי השיר בבית המקדש היה הנבל, ואמרו חז"ל (ילקו"ש תהלים רמז תתלא): "ולמה נקרא שמו נבל? שהוא מנבל כל מיני זמר".

הנבל מנגן כל כך יפה, שכלי הזמר האחרים מתנבלים לעומתו.

לכאורה אם כך, צריך לקרוא לו "מנבל" ולא "נבל", שהרי הוא מנבל את האחרים! אלא - אומר האדמו"ר מגור - אם הוא מנבל אחרים, הוא בעצמו נבל, וזה שמו!... כך היא האמת - "כל הפוסל - במומו פוסל", וטמא - טמא יקרא. (יחי ראובן)

"זאת תהיה תורת המצורע" (יד, ב)

זאת תהיה תורת של מוציא שם רע (ערכין טו) מסופר על הגה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א, שפעם בא אליו עשיר ולמדן ידוע וביקש לקנות את כל הספרים שכתב ה"חפץ חיים", מלבד ספר אחד בשם "שמירת הלשון" המדבר על חומרת חטאי הלשון.

שאלו ה"חפץ חיים" מדוע אינך חפץ בספר זה? השיב העשיר, עסקים ענפים לי עם אנשים רבים ושונים, עלי לחתום הסכמים, לקבל עובדים ולברר על עברם, לפטר עובדים המתרשלים בתפקידם, לקבל מידע על קונים שונים ועל מדת יושרם של מוכרים, וכו'.

ברור לי - המשיך העשיר - שלא אוכל להיגמל מלשון הרע, ומשום כך לא אפיק כל תועלת מן הספר הזה.

שמע ה"חפץ חיים" את דברי העשיר וסיפר לו, כי לפני זמן מסויים בא הוא עצמו לפני הגאון הקדוש רבי ישראל מסלנט זיע"א ושטח לפניו בעיה זו ממש, שמפקפק בתועלת הספר "שמירת הלשון" מכיון שישנם אנשי עסקים שלא יסכימו להיגמל מדברים אחרים שבה הורגלו אליהם.

מיד השיב לי רבי ישראל מסלנט, אפילו אם לא תצליח אלא לעקור אנחה מלבו של יהודי בצערו על כשלון בלשון הרע, כדאית כל טרחתך בחיבור זה הספר.

המגיד ממינסק, שהיה תלמידו של החפץ חיים הרביץ תורה בירושלים.

היתה לו הנהגה מיוחדת, לא לרשום את שמות התלמידים המאחרים, משום חשש לאיסור לשון הרע.

טענו בפניו: הרי ברישום המאחרים יש תועלת חינוכית, שכן זה ירתיע את הבחורים מלאחר שוב!?

הסכים המגיד ממינסק עם הטענה הזו, ומעתה ואילך החל לרשום את שמות התלמידים, אבל לא את המאחרים כי אם את המקדימים... (מתוך מאמר)

"זאת תהיה תורת המצורע" (יד, ב)

ללמדך שהמספר לשון הרע נגעים באים עליו, שנאמר זאת תהיה תורת המצורע (תנחומא מצורע ב').

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי'

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

"ואם דל הוא ואין ידו משגת" (יד, כא)
 חסידיו של השרף רבי אורי מסטרליסק, היו עובדי ה' נלהבים ולא שתו לבם לענייני המרוד.
 כל רצונם היה רק להתעלות בעבודת ה' והשליכו מעליהם את הבלי העולם הזה.
 פעם התאוננה הרבנית ואמר לבעלה רבי אורי: "מפני מה אין אתה דואג לחסידיו שקרנם תגבה וישעו מדכותם המחפירה?"

אמר לה הרבי: "מה אעשה, ואין הם חפצים כלל בהרחבה ועשירות, ואינם רוצים לכל בניסיון העושר", והוסיף: "מחר יהיה האות הזה ואוכיח בחוש שכן הוא הדבר".
 למחרת בשעת התפלה, כשהגיע רבי אורי לתיבות 'והעשר והכבוד מלפניך... ובידך כח וגבורה ובידך לגדל ולחזק לכל' שבפסוקי דזמרה, הרים את כנפי בגדו והלך

לכל חסידיו ורמו להם שמי שחפץ בממון ישים ידו על כנף בגדו, ויזכה מן השמים לעושר גדול, אך אף אחד מן החסידים לא הושיט את ידו...

"ובא אשר לו הבית" (יד, לח)

כשהגיע כ"ק האדמו"ר רבי יוחנן מטולנא זצ"ל להתגורר בשכונת "שערי חסד" בירושלים, סמוך לביתו של הרב מטשיבין - הגאון רבי דב בעריש ווינדנפלד זצ"ל, שאל אותו, האם יוכל לפתוח בית מדרש לעצמו בביתו, שכן חושש שמא יפחית בכך ממניינו של רבי דב בעריש.

הזדעק רבי דב בעריש ואמר: "חלילה שתמנעו מחשש שהדבר יפריע לי, אדרבה, אני עצמי אבוא בעז"ה להתפלל אצלכם מפעם לפעם".

ואכן הרבי מטולנא פתח בית מדרש בביתו, ותקופה קצרה לאחר מכן הגיע רבי דב בעריש להתפלל שם בליל א' דסליחות ובליל ערב ראש השנה, וכך נהג בקביעות מדי שנה.

היו שנים שהיה קשה לו לבוא והציעו לו שיערכו מנין בביתו בשעה אחרת, אך רבי דב בעריש סירב, והזכיר הבטחתו להתפלל אצל הרב מטולנא מפעם לפעם. (שר התורה)

כאשר התפלאו על צעדיו הסביר: הרי כעת נוספה לכל מעלותי גם מעלת הענווה, אז בוודאי שלא אסכים לשמוע את ההצעות שכבר מקודם פסלתי...

מסתבר שמדובר במשל של הבעל שם טוב (מובא בכתר שם טוב ח"ב ד"ה ע"ג), שאף הוסיף לנושא הענווה משל נוסף שנביא אותו בקצרה: מלך אחד ביקש רפואה לגופו ולנפשו, יעץ לו חכם אחד להשקיע במידת הענווה.

המלך לקח את העצה ברצינות ומאז פסק מלנסוע מרכבתו המפוארת, במקום זאת שירך את רגליו בשולי המרכבה כאחד העניים.

פגש אותו החכם ואמר לו, כך לא תגיע לענווה! עליך להמשיך לשבת במרכבה ולעבוד על ענווה פנימית!!!, שכן ככל שהמלך השתרך מאחורי העגלה, הפעולה המרשימה הזו רק התפייחה את גאוותו יותר ויותר - שכן

עכשיו הוא גם "עניו"!...
 באמצעות משל זה מבאר התולדות יעקב יוסף שזה מה שאומרים למצורע: אל תתחיל מעכשיו לנהוג בגינוני ענווה חיצוניים, תשאיר את ה'ארז' אצלך אך בפנימיות תהפוך את עצמך ל'תולעת ואזוב'.
 וזה... זה הרבה יותר קשה. (פרי עמלנו)

"ועץ ארז ושני תולעת" (יד, ד)

למה נצטווה המצורע להביא לטהרתו עץ ארז ואזוב, והרי הם דבר והפוכו, שעץ הארז הוא סימן לגאווה והאזוב סימן לשפלות?

כי לעתים מתנהג האדם בענווה פסולה כגון בענייני כבוד שמים, ולעתים בגאווה פסולה שהוא משתרר על הבריות, וכדי לכפר זאת הוא מביא שני דברים אלו. (חידושי הרי"מ)

"וציווה הכהן ולקח למיטה... ועץ ארז ושני תולעת ואזוב" (יד, ד)

מפרש רש"י: ישפיל עצמו מגאוותו כתולעת וכאזוב. אילולא דיברו הספרים הקדושים על גאווה, לא היה אפשר להאמין שבן אדם, קרוץ מחומר, היום חי ומחר מת, יוכל להתגאות. (רבי לוי יצחק מברדיצ'וב)

"וַיֵּרָא פִּי אֵין אִישׁ וַיֵּן אֶת הַמִּצְרִי" (שְׁמוֹת ב, יב)

בְּמָה הִרְגוּ? רַבִּי אֲבִיטָר אָמַר הִכְהוּ בְּאַגְרוֹף, וַיֵּשׂ אֲוִמְרִים מְגֵרְפָה שֶׁל טֵיט נָטַל וְהוֹצִיא אֶת מוֹחוֹ, רִבְּנָן אָמְרִי הַזִּפִּיר עָלָיו אֶת הַשֵּׁם וְהִרְגוּ. (מְדָרְשׁ רַבָּה)
 אָמַר הַרְבֵּי מְסֵאדְגוֹרָא זְצוּק"ל: אֵלֶּה בְּעֵרְךָ שְׁלֶשֶׁת הָאֲפִשְׁרוּיּוֹת הָעוֹמְדוֹת בְּפָנֶיךָ בְּעַת וְכוּחַ עִם אָדָם אַחֵר...
 אֶתָּה יָכוֹל לְהִשְׁתַּמֵּשׂ עִם אֲגְרוֹפִים וְכוּחַ, אֶתָּה יָכוֹל לְנַסוֹת לְשֹׁגֵעַ אֶת הַשְּׂנֵי עַד שִׁיתִּיאֵשׁ מְלַנְצַח אוֹתְךָ - וְאֶתָּה יָכוֹל לְזַהוֹת אֶת הַשֵּׁם הַמְפָרֵשׁ שֶׁמְסַתֵּתֵר כָּאֵן...
 אֶת בּוֹרָא כֹּל הָעוֹלָמוֹת מְסַבֵּב הַסְּבוֹת שֶׁהוּא... הוּא בְּעֵצָם עוֹמֵד מוֹלֵךְ, וְלֹא שֵׁישׁ לֶךְ מְרִיבָה עִם בֶּשֶׂר וְדָם.
 מוֹשֶׁה רִבְּנֵוּ בְּחַר לְרֵאוֹת אֶת הַנְּהַגַּת הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ בְּכָל דְרָכָיו וּבְכָל מַעֲשָׂיו וּבְחַר בְּדֶרֶךְ הַזֹּאת גַּם בְּעַת הַמְלַחְמָה עִם הַמִּצְרִי.

(נְקֻדוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)

א גוט שבת